

"ஐந்தாம் பருவம் அறிவுரை சிலவம் இருக்கிறது. கலகலப்பும் உன்னதத் தழுவிக் கொண்டு இருக்கிறது. விடாப் பிடியாக முன்னேறி விடும் வராக்கியம் இருக்கிறது. உனது தந்தை, நீ ஒரு கௌரவமான கனவானாக மதிக்கப்பட வேண்டும் என விரும்புகிறார். உனது தாய், நீ நிறைய சம்பாதிக்க வேண்டும் என ஆசைப்படுகிறார். உன் அழகு தவேத ஜென்னி உனக்காக காத்துக் கொண்டு இருக்கிறாள். வாய்ப்புகள் உன் வாசலில் நிறைந்து இருக்கின்றன. நீ என்னவாகப் போகிறாய்? இந்த உன் பதிலில் தான் எதிர்காலமே அடங்கியிருக்கிறது. நீ சரியான பதில் சொல்லாவிட்டால் நான் மீண்டும் உன்னிடம் வர மாட்டேன். நீ யேகாணாமல் போய் விடுவாய்."

காலமாகிய வதோளம் தனது மூதல் களேவியை மார்க்ஸிடம் கட்டிகிறது. மார்க்ஸ் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார். மாபெரும் தத்துவ மதேவை ஹகெல் அப்போதுதான் இறந்திருந்தார்.

காலம் ரொம்பவும் களைத்து, கவலை தோய்ந்து இருந்தது. நெருப்பிலும், நீரிலும் வந்து தணிந்திருந்த காலம், உயிர்களின் தோற்றத்தில் தான் மூதன் மூதலாக இந்த பரிமாண்டலத்தில் மெல்ல அசைய ஆரம்பித்தது. அதன் கனவாயிருந்த மனிதன் உருப் பெருவதற்கு பல லட்சம் ஆண்டுகள் காத்திருந்தது. ஆதிமனிதனின் குகைகளாகக் குள்கட்ட இதயத்துப்புகளோடு காலம் நகரத் தொடங்கியது. வானத்துப் பரப்பில், பசும்பூல் வளிகளில், அடர்ந்த காணகத்தில், நதிகளின் கரகளில் ஒரு பறவையாய் காலம் நெளிந்து பறந்து திரிந்த பொழுதுகள் அவை. மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்வைக் காக இயற்கையோடு, போராடிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த சமீபத்தில் பெண்மக்களே தலமை தாங்கினர். யாரும் யாருக்கும் அடிமையில்லை. நதிகளின் ஓட்டத்தில் நாகரீகம் அரும்பியது. உழைப்பின் அனுபவத்தில் அறிவு பரிணாமம் பெற்றது. கற்கள், வில்லும் அம்புமாயின. பின் உழைக்கான கருவிகள் வந்தன. விலங்குகளைப் பழக்கி மயேக்கத் தொடங்கினர். அந்தக் காலநடைகள் இனக்குழுக்களின் சொத்துக்களாக மாறத் தொடங்கிய போதுதான், உற்பத்திக் கருவிகள் ஒரு சிலரிடம் குவிந்த போதுதான், ஆண், பெண் வேலைப் பிரிவினைகள் தோன்றிய போதுதான் அந்த விருட்சம் இந்த பரிமையில் மூளவிடத் துவங்கியது. மனிதர்களின் தலையைக் குமலே பாடித் திரிந்த காலம் ஆந்தையாய் சபிக்கப்பட்டு அந்த விருட்சத்தால் பீடிக்கப்பட்டது.

இனக்குழுக்களின் தலைவர்கள் மன்னர்களாகவும், அவர்களது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள நிலங்கள் ராஜ்ஜியங்களாகவும், சாம்ராஜ்ஜியங்களாகவும் எழுந்தன. ஆள்கிறவர்களாகவும், ஆளப்படுகிறவர்களாகவும் சமீபத்தில் பிரிவுகள் தோன்றின. பண்டங்கள் பரிவர்த்தனை செய்யப்பட்டன. உழைத்தவர்கள் சமீபத்தில் அடியாழத்தில் நசுங்கிக் கிடந்தனர். இந்த கட்டுமானங்களை உறுதியாகக் குவதற்கு மதங்கள் உருவாக் கப்பட்டன. விளைநிலங்களாக மண்பதப்படுத்தப்பட்டு நிலவாடமைச் சமுதாயம் பரிணமித்த போது அந்த விருட்சம் மலேமும் கிளகைகளை விரித்து பரவியது. அடிமைகளின் வரேவையை உறிஞ்சி அதன் வரே ஆழத்துக்கும் சென்றது. பரோற்றல் கொண்ட மனிதர்கள் வயிற்றுக்காக படும் துன்பங்களில் இரவுகள் எல்லாம் கதறிய காலம் அந்த விருட்சத்தின் உச்சியில் வதோளமாக உருச்சிதவை அடந்தது. தன்னையே அந்த விருட்சத்தின் பிடியிலிருந்து மீட்க வரும் மாணுடர்களதைத் தேடி பல ஆயிரம் ஆண்டுகால முயற்சியில் தோற்று போயிருந்தது.

Written by

Wednesday, 10 December 2008 20:01 - Last Updated Wednesday, 10 December 2008 20:15

தீர்த்துடன் புறப்பட்டவர்கள் வட்ட வட்ட தழைக்கும் அசுரத்தனத்தில் மருண்டு போனார்கள். 18ம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் தோன்றிய தொழிற்புரட்சி இயந்திரங்களால் உற்பத்தி செய்து வாணிபத்தின் எல்லைகளை விரித்தபோது காலம், மனிதர்களிடம் சூதந்திர வடிகை தகித்ததைப் பார்த்தது. வறிகொண்ட விருட்சமோ மலேமும் விஸ்வரூபமெடுத்து உலகையே விழுங்கத் தயாரானது. ஏழைகண்டங்களிலும் நிரம்பியிருந்த மனித சமீகம், ஐரோப்பாவில் புதுவெள்ளத்தின் வகைத்தோடும், கழப்பத்தோடும் இருந்தது.

சூதந்திரம், சகோதரத்துவம் பசிய பிரஞ்சுப் புரட்சியின் கருத்தோட்டங்கள் கனவுகளை விதைத்துக் கொண்டிருந்தன. முடியாட்சி நடபெற்ற ஜெர்மனிகுள் ரனைலாந்து வழியாகத் தான் அவை நுழைந்தபடி இருந்தன.

மார்க்ஸ் அங்குதான் இருக்கிறார். வித்தியாசமான பள்ளிமாணவன் அவர். உருப்போடும், சரிக்காமல் வாந்தி எடுக்கிற மாதிரி ஒப்பித்தலுமான பள்ளியின் தர்மச் சுவர்களால் மார்க்ஸ் தாண்டி வளையே பார்த்துக்கிறார். தனியம் மிகுந்த கற்பனையும், சூயசேசையான அணுகுமுறையும் இயல்பாயிருந்தது. மதகூர்வாகவும், இராணுவ வீரனாகவும் பொன்னுலகை அடைய ஆசைப்பட்ட மாணவர்களோடு மனம் ஒட்டவில்லை.

ஜென்னியின் தந்தை வெஸ்ட் ஃபாலனின் கூரல் வழியாக ஷேக்ஸ்பியரும், ஹோமரும் அவர் முன் இறங்கி நடமாடினார்கள். பிரியமான தந்தை சந்தித்த அரசியல் வழக்குகளும், அரசாங்கம் மீது தந்தைக்குள் இருந்த மெல்லிய எதிர்ப்பு உணர்வும் மார்க்ஸின் நினைவுகளில் பதிந்து கொண்டிருந்தன.

வதோளத்தின் களேவிக் கு மார்க்ஸ் நிதானமாக, உறுதியாக பதிலைச் சொல்கிறார். மனதில் இருந்ததை பள்ளிப் பிராயத்தில் திறந்து காட்டுகிறார். "ஒரு நபர் தனக்காக மட்டும் பாடப்பட்டால், ஒரு வளையே பிரபலமான அறிவாளியாகலாம். மாபெரும் ஞானியாகலாம். அற்புதமான கவிஞராகலாம். ஆனால் குற்றவற்ற, உண்மையான, மகத்தான மனிதனாக இருக்க முடியாது"

வதேனையில் ரீங்காரமிட்டு, அங்குமிங்கும் முட்டி மோதி தனக்குரிய இடத்தில் அடையாத குளவியைப் போலிருந்தது காலம் இப்போது. தன் உருவத்தை மீட்டெடுக்கும் வழிகாண மீண்டும் மண்ணில் ஒருவன் வந்திருக்கிறான் என்பதை புரிந்து கொண்டு விட்டது. மனிதர்களின் விடுதலைக்கான தருணம் அதுவாகவே இருக்கும். ஆனாலும் பாதை அறியப்படாமல் கழப்பமாகவே இருக்கிறது.

அதோ விருட்சம் தலைகளை எல்லாம் உலுப்பி பிசாசுத்தனமாக ஆடிக்கொண்டு இருக்கிறது. காலத்தை எப்போதும் தனதாக்கிக் கொள்ள வறிகொண்டிருக்கிறது. காலத்தின் அடத்த புதிர்மை மார்க்ஸ் அவழித்ததாக வணேடும். அதற்கு இன்னும் தன்னையெளிவாக கிக் கொண்டாக வணேடும். திடசித்தம் பெற்றாக வணேடும்.

காதல் வயப்பட்டிருந்த மார்க்ஸ் தனது வாழ்வின் அர்த்தத்தை அத்துடன் மட்டும் நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஜென்னிக் கு தடேல் என்னும் கவிதை ஒன்றை எழுது ஆரம்பிக்கிறார்.

Written by

Wednesday, 10 December 2008 20:01 - Last Updated Wednesday, 10 December 2008 20:15

என்னகைக் கடட்டிய தளகைளாை நொறுக்கி எழுந்தனே
எங்கே செல்கிறாய்
எனக்கொரு உலகம் தடே
இங்கே அகன்ற பசும்புல்வெளிகளும்
கீழே கடல்களும்மலேவே விண்மீன்களும் இல்லையா?
உலகம் என்னிடமிருந்து தோன்ற வணேட்டும்...
என் இரத்தத்தில் அது வரேனற வணேட்டும்...
என் ஆன்மாவின் மச்சில் அது வசிக்க வணேட்டும்...
நான் நடுநுந்திரம் அலநைந்து சனென்றனே.

http://mathavaraj.blogspot.com/2008/12/blog-post_01.html